

Аліна КАНІВЕЦЬ, 1994, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна

Війна - це завжди страшно, це трагедія. Якою ціною була виборена перемога - це мільйони життів, ріки сліз і безліч скалічених доль. Війна принесла багато горя. Напевно у кожній родині втратили дорогих людей, у багатьох із них навіть немає могили. Минають десятиліття, але відлуння війни нас досі не покидає. Про це і буде моя стаття. Я хочу назвати її «Легенда села Вершини».

Феодосія Карповича Семенистого у місті Пологи знає кожен не тільки за бойові нагороди і воєнні фотографії. Він здобув славу як невтомний громадський діяч: організовував свята вулиць, виступи самодіяльних артистів, змагання на кращій двір, благоустрій та озеленення рідного міста.

Феодосій Карпович був тим, хто повернув хвилюючій легенді приазовських степів реальну достовірність.

Трапилось це восени. Під чистим небом почали спалахувати блискавки, залізні потвори з хрестами на броні переорювали землю, гарматні громи котилися притихлим степом. В один з таких днів танки кільцем охопили село. Стали один біля одного. Здавалося, ніяка сила не в змозі зрушити з місця або хоча б похитнути гармати, в оточеному селі зібралися тисячі наших бійців, ціла армія. Надії на спасіння ніякої не було. Залишалось тільки одне - померти як годиться солдату, грудьми до ворога. Відхиливши пропозицію скласти зброю, бійці готувалися до останнього бою. Залізні чудовиська хвилями накочувалися на село. Вогневий вихор змітав все на своєму шляху ...

- Друзі мої! Сміливого куля не боїться! Вперед! - рознісся полум'яний заклик людини богатирської статури. Стискаючи обома руками держак, він якусь секунду постояв на очах у всіх. Потім гордо піднявши голову, попрямував між окопами. Побачивши найдорожчу

святиню, піднімалися стомлені, скалічені солдати. Кулі, здавалося, відскакували від багатиря. На повний зріст крокував він назустріч свинцевої зливі, а за ним неприборканою лавиною котилося багатоголосе «ура!», розжарилися гарматні стовбури, захлиналися кулемети.

Цілу ніч ішов нерівний бій. На ранок степ горбився від трупів: наших і фашистів. Низько над селом пливли свинцеві хмари. Вони перемішувалися з димом палаючих будинків і лише зрідка пропускали скупі промені осіннього сонця. Така погода була дуже до речі - ворожа авіація майже не діяла.

Феодосію Карповичу Семенистому, який командував підрозділами розвідників, вдалося розвідати ворожі сили і можливі плани ворога. Лісопосадкою розвідникам вдалося непомітно підповзти до ворожих позицій. Виявивши провід телефонного зв'язку, вони перерізали його і почали чекати. Незабаром між пожевклих дерев показався ворожий солдат - телефоніст шукав обрив.

Блискавична сутичка, і розвідники пірнули в кукурудзяне поле.

«Язик» виявився дуже обізнаним. Знав він і головне - щойно отриманий по радіо наказ про негайний наступ. За наказом головнокомандувачів зібралися всі частини, щоб вибрати план дій. Розмова була короткою, а наказ рішучим: Прорватися! Незабаром армія розірвала сталеве кільце оточення.

Легенда ця народилася, як відлуння трагічного і одночасно героїчного 1941 року. В роки війни її розповідали пошепки, а після війни вона ніби отримала крила. В устах кожного нового оповідача обростала новими подробицями. І важко вже було відрізнити домисел, фантазію від дійсності.

У центрі степового села Вершини в оточенні почесної варті струнких дерев стоїть пам'ятник. В суворій задумі застиг на сторожі солдат. Вдень і вночі охороняє він спокій сотень бойових побратимів, які

вічним сном сплять в цій братській могилі. Тут поховані мужні, до останньої секунди свого життя віддані Батьківщині солдати. Коли обставини поставили перед ними вибір: здатися на милість ворога або загинути, вони вважали за краще смерть. До останнього патрона стримували натиск озвірілої орди, грудьми прикрили відхід на схід товаришів, а самі увійшли в безсмертя.

Багато років люди не знали, не відали, хто похований у братській могилі, бо протягом багатьох років велися і ведуться дослідження, розсилалися тисячі запитів, щоб дізнатися більше сотні прізвищ мужніх синів Вітчизни.

Проходять роки. Багато що з пережитого забувається, але багато героїчних епізодів грізних років залишаться шрамом на все життя.

Тепер не легенда, а хвилююча бувальщина про українця з полум'яним серцем Ф.К. Семенистого ходитиме приазовським степом.

